

Somriures blaus

Álvaro Álamo
Eva Crespo
Isabel Martínez
Marcos Morales
Irene Pérez
Sara Yousfi

Uetra
nova

bromera

Com uns fills de sang bruta ens tracten; alliberats en el nostre llinatge d'una pell més morena que la nostra i d'una religió d'un fals déu, orgullosos treballem les nostres terres. Sota un sol radiant suem sang blanca pel nostre menjar, clavem fortes les aixades en la terra seca sense trobar les joies que trobàvem, i les que trobem, com fills de males mares, com aquells que porten una mitja lluna estampada al cap, les donem com a tributs a reis que no duen la nostra corona. A governants de parla castellana en terra valenciana i sang blava segons ells, de falses lleis instaurades amb el temps, de descendències pactades i de cobdícia.

En l'any 1700 de Déu Nostre Senyor, cansats de llaurar per a altres, veiem com la corona voleteja amb un somriure sarcàstic en l'aire; somriu per poder donar el poder a l'aire, a una descendència morta que s'esfuma en el temps i que pel pes d'ella mateixa s'oblidarà. Sí, un somriure, un somriure preciós, que doblega els més grans i els fa obrir bé els ulls perquè tots veuen un futur on troben el poder, veuen la corona sobre els seus caps, veuen imperis als seus peus. Veuen llàgrimes d'hòmens i dones, veuen batalles per lliurar; com gossos desficiosos es mosseguen els llavis delectant-se en un futur inesperat; faran l'amor amb més intensitat i gaudiran

millor els orgasmes conscients que la monotonia de les seues vides ha sigut furtada. Conscients que tornaran els cavallers de sang en espasa, de llances de punta fina, d'amants en cada acampada; sí, tornarà el temps dels cavallers. Però també tornarem els agermanats, els segons agermanats que foren silenciats, els mateixos que fa set anys veiérem i beguérem amb amargor la sang dels nostres companys; els mateixos que abaixàrem el cap després de la batalla, els mateixos que no oblidarem allò que no cap a les memòries dels altres: la batalla de la Setla de Nunyes. Recordaran les pedres vermelles prop de Muro d'Alcoi la sang que les banya i contarán la història que ressurgeix; contarán com es clavarán els crits en el cel, com tornaran a parlar les aixades i com tornaran de nou els furs. Contaran les pedres que no som gossos sinó hòmens i envermelliran, ara de vergonya, quan recorden el temps en què callaren...

—Pare, què penses?

—Que hi ha massa en què pensar...

El meu fill quedà perplex després de la resposta i tornà a jugar amb el seu germà. La meua dona, amb llàgrimes amagades, apartà la mirada de mi i mirà el cel perquè sabia que tornava el temps de noves promeses; tornava el temps de guerra...

Maulets, el nostre nou nom... Quatre anys ens separen ja de la mort del fetillat, quatre anys fa ja que deixí la meua llar per buscar Dávila, quatre anys fa ja que no acaronen les meues mans els caps dels meus fills. Quatre

anys fa ja que no besen els meus llavis, quatre anys fa ja que no estima el meu cos el seu, quatre anys... Portem als pobles la promesa del Carles d'Àustria: igualtat per a tots, abolició dels privilegis als nobles. Dávila s'encarrega de parlar i nosaltres només el seguim per fer pressió. La seua veu acarona els cors domesticats, les orelles delectades, i fa un somriure d'orgull en acabar el discurs. Fou un bon agermanat i com a tal coneix bé el poble; sap el que vol escoltar i per això utilitza les paraules precises i sempre li acaben donant suport; seria capaç de convèncer algú perquè venguera sa mare.

Els dies es fan insuportables, cauen les hores infinites en les nostres trepitjades, corre la sorra del rellotge del temps lenta i em pregunte si paga la pena tot aquest esforç. Caminen peus cansats la història d'un llinatge i sofreix el cor que deixàrem arrere. La soledat. Sofreix el cor dels peus cansats. La soledat...

Agost de l'any 1705 de Déu Nostre Senyor; un any ja de pregons, un any de promeses ambulants que desembarquen hui en un vaixell. Es trenquen hui les paraules com les ones al port d'Altea, esperant el comissari de la promesa, esperant que allibere el veredict; esperant Basset, el general Joan Baptista Basset. Es mesclen les olors dels peixos podrits del port amb la cridòria de la gent, corren divertits els nens davant les mares angoixades, miren els pescaters delerosos de la seua pàtria les prostitutes properes que sufocaran les seues penes, esperen les gavines famolenques la seua lluita desenfrenada per un

tros de peix i sorgeix en mig del blau un vaixell majestuós; vaixell majestuós que posarà fi a la noblesa.

Camina amb passos fermes la silueta de la llibertat, projecta el sol la seua ombra infinita i esperem amb suor sufocada la realitat que veiem. Dávila mulla els ulls on es reflecteixen els hòmens que allà es troben per a lluitar i diu:

–Aquesta guerra és nostra, aquesta sí...

Deixa que continuen les llàgrimes vessant-se sobre ell i abraça Basset.

Altea, Dénia, Gandia i Alzira cauen amansades per la paraula sota el nostre exèrcit. Unit el poble dóna suport a la nostra causa, arriben noves mans fortes a les nostres tropes que empunyen paraules de llibertat; com una unitat, avança la rebel·lió. Muralles altes alça la ciutat de València i portes obertes es mostren als nostres peus; els *botiflers*, botifarres temoroses, amaguen en espases d'or gallines de cuixa grossa i ben criada. Mentre les raboses amb somriures famolencs arribem amb plomes a la boca per mostrar-los qui són vertaders valencians, perquè el plomatge de Felip d'Anjou sofrisca un calfred. Enmig de celebracions d'alcohol vessat i monedes que corren lliures en pits voluminosos ens informen que Carles d'Àustria ha arribat a Barcelona.

La revolta està feta.

Un any després de la nostra gloriosa revolta mirem amb temor i vergonya el que hem creat. Xàtiva s'ha trans-

format en la vella descurança del nostre rei, niu d'injustícies, cara amagada de la moneda que intenta lluir però no troba el sol. Hui dia 2 de juliol de 1706, el nostre representant llueix la corona i celebra un empresonament de la vida del poble, fa cridar hòmens i dones, i les llàgrimes amaguen els estendards i els crits esborren els grillons i les paraules diuen: «Visca Basset abans que Carles III». El general de la llibertat ha sigut empresonat. Per impostos impagats ens fa pagar! Com el nou rei es presentava i no és més que els altres. Menja't l'or del poble i engoleix bé les monedes, que en l'altra cara estem nosaltres i ens tornaràs a necessitar... Rata poregosa, abandones Madrid amagant les orelles sota el teu exèrcit, sense ser digne de la corona que dus i continues lluint-la. Carles III et diuen i com a tal continues sent rei encara que el teu regne siga d'un altre. Encara que el francès predomine a les teues terres, esperes ansiós aquest dia perquè la sang dels teus hòmens ofegue els teus oponents i que l'apòstol sant Marc ajude les teues llances perquè siguen més precises i els teus canons facen més forats... i perquè la corona torne a ser realment teua. Hui dia 25 d'abril de l'any 1707 uns quants maulets sentim la frescor del matí a la cara a terres d'Almansa, sabent que lluitem contra Felip V i no a favor de Carles III; sabent que l'única aliada que trobarem a la batalla serà la mort, i la falç, la nostra companya que ens obrirà camí a través d'ella... El sol sobre nosaltres projecta ombres minúscules a les dues de la vesprada, amenaça fent lluir les armadures dels contrincants i les

armes. Suem per la por que sentim dins i la calor que sentim fora. Sentim accelerada la respiració del company i ens mirem els peus avançar quan el cor demana fugir. Mirem els ulls temorosos també dels nostres contrincants i els que han de morir semblen sofrir un calfred. Els cavalls corren portant al damunt idees polítiques amb la mort per lletra i la sang per tinta que signa els tractats; vint metres separen els que corren, deu, cinc, dos, un. Esclafa la primera llança en el pit d'algú i es trenca per la meitat, correm sobre l'herba morta amb les falçs en l'aire buscant què tallar; els segadors de la mort collirem el blat d'espigues roges que sagnen quan les talles per tal de defensar el que som.

Lluitem sota l'ombra de les canonades i veiem enlairar els cossos quan aquestes toquen terra, les nostres tropes ataquen el seu flanc esquerre per parar-les, però troben les cavalleries borbòniques que trenquen la seua primera línia, en terra de ningú. Espantats, esperem que els jugadors menegen una vegada més les seues peces en aquest tauler d'escacs. Dibuixa la sang vessada de companys morts les quatre barres de la nostra senyera, i veiem com aquesta es barreja amb la de qui hem matat. Lluitem a les terres d'on sortiran arbres d'esquelets i muntanyes de calaveres, on els xiquets faran colps de peu a les pedres per les quals tants van morir i hi pixaran al damunt per desinfectar-les de tants horrors i tornar-les pures.

Aprofiten els nostres oponents la distracció que ens crea el rebombori del flanc esquerre i ataquen pel dret.

Avancen les seues tropes pel centre i fugim buscant misericòrdia en les costeres netes de pólvora. Alguns fugim espaordits en parelles i no mirem arrere per por de trobar la mort; perduda la batalla l'exèrcit busca empar sota la lenta obscuritat de la nit en les altures de la serra. Però el sol és ferm en la seua decisió que hui es decidisca qui era el nou rei i, com un espectador més, mira com les tropes borbòniques fan baixar les nostres i les massacren on la batalla havia començat.

Ingenus, aquells que veieren en la mort dels seus companys la fugida quedaren sorpresos, ja que la nit tampoc no va ser benèvola amb nosaltres i volgué que el turó de la Cova fóra una emboscada amagada per les ombres de la nit i que els nostres cossos donaren el nou nom a aquell turó: el turó dels Presoners... Des de llocs propers, llàgrimes corrien per damunt meu i peus lliures, els meus, tornaven a casa. Tot s'havia perdut.

Precediren el dolç passeig de les tropes borbòniques en les nostres terres la conquesta de València, Alcoi i Dénia. Continue intentant alçar la revolta de nou, fent cridar la gent al carrer davant els nostres enemics, però les forces ja desgastades amainen en aquest esforç i acaben ensorrant-se quan senten que les tropes del Felip V es dirigeixen cap a Xàtiva.

Corren peus de cor preocupat i pols accelerat, no escolte els meus crits de fam, ni la set que em fa delirar; no descansa, no dorm, només córrec. Córrec per defensar allò que més estime i sempre he oblidat de defensar, córrec

per lluitar per la pàtria més important per la qual mai no he lluitat; córrec per defensar la meua llar i el que hi ha. Columnes de fum es veuen a la llunyania ennuvolant el cel blau. Arribe i els carrers es confonen amb els de l'infern, llengües de foc engoleixen nens i vells. Hi ha persones que lluiten amb el seu propi dolor rebolcant-se per terra i els meus ulls corren de pressa buscant el que em fera presa de la mateixa por; ma casa en flames. Colps de peu en portes de foc trenquen la fusta cremada dels pins que les formaren i obrin un xicotet forat pel qual entrar; quan un crit esgarriador se sent. Corren les meues cames cremades fins al crit de por, la meua dona protegeix amb els braços els seus dos fills, i ara el meu cos cobreix els seus, mentre miren les seues llàgrimes d'ulls espantats la meua figura. Abracen els seus braços cremats el meu cos i tremolen de por; els mire, els queda tant per veure, tant per saber, tant per estimar. Mullen les llàgrimes els meus ulls i els dic:

–Tranquils fills, perquè açò és el que passa quan els gossos s'atreveixen a somiar...

Em miraren desconcertats els ulls i no preguntaren per què quan els gossos ens atrevim a somiar hem de mossegar els nostres amos i l'únic que poden fer per no ser mossegats és matar-nos abans. Caigué el sostre damunt nostre i un últim crit se sentí als voltants de la ciutat; un crit que va fer que Felip V somriguera, ja que sabia que els gossos havien deixat de somiar...

20 de juny de 1707